

OLIKA

ÄNGELN PÅ
SPÖKSKOLEN

JESPER LUNDQVIST

KLIMAT OCH HÅLLBARHET

På OLIKA vill vi värna det hållbara och klimatkloda läsandet. Därför trycks våra böcker på andra sidan Östersjön, i Baltikum, på FSC-märkt papper på ett Svanencertifierat tryckeri. Lite närmare, lite dyrare – mycket bättre!

EN BOK HAR ETT LÅNGT LIV

Det bästa sättet att återvinna en bok är att ge bort den! Förskolan, skolan, vännen, grannen, det lokala biblioteket eller second hand – möjligheterna är många. Vill du ändå kasta boken, ta bort själva pärmen och sortera den som brännbart. Det som är kvar, själva inlagan, sorteras som en tidning. Läs mer på olika.nu/klimatarbete

Titlar i serien Spökskolan:

Spionen på Spökskolan
Mumien på Spökskolan
Ängeln på Spökskolan

OLIKA
FÖRLAG

Böcker ut & in – ut med stereotyper – in med möjligheter!

OLIKA förlag AB 2019
www.olika.nu
Ängeln på Spökskolan
Författare: © Jesper Lundqvist
Illustratör: © Ludwig Franzén
Formgivning: Hanna Zimmerman Lamby
Tryck: Lettland 2019
Första utgåvan, första upplagan
ISBN 978-91-88613-21-9

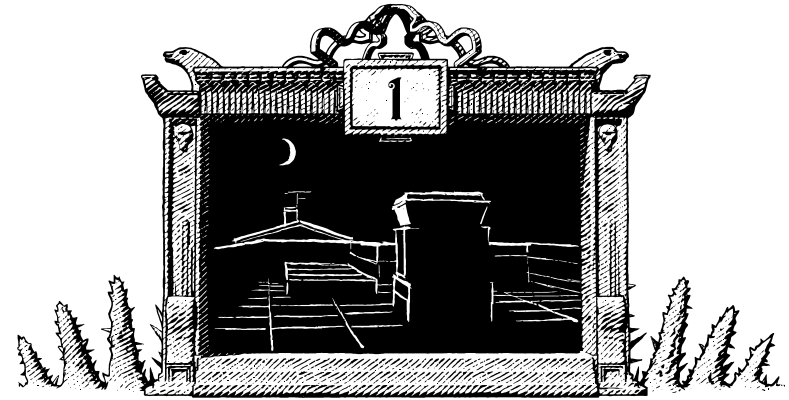

Trycksak
3041 0971

SPÖKSKOLAN

JESPER LUNDQVIST

Nadina sprang för allt hon var värd över Galgbacke-skolans tak. Det var inte snabbt nog. Silas, som rusade på snett framför henne, vred på huvudet och såg mot henne med blossande kinder.

– Fortare! ropade han. Vi måste ner på skolgården och gömma oss! Han kommer när som helst!

Vingela var ännu längre fram. Trots att vaktmästaren var klädd i gummistövlar och ett blåställ, där det stack ut rostiga och kantstötta verktyg ur varenda ficka, höll hon det högsta tempot.

– Klampa på, mina vörtbullar, flåsade Vingela upprymt. Annars har vi mindre chans att komma undan än en vandrande fiskpinne i ett träd fullt med hungriga pingviner!

Den enda som var bakom Nadina var Em.

– Det går bra, hörde Nadina henne säga. Du klarar det.

Nadina behövde inte vända sig om för att veta att Em sprang på alla fyra. Det hördes på rösten. Den lät mer gläfsande – mer djurisk – än när hon sprang upprätt. Em hade kunnat sprinta förbi dem allihop om hon ville, men hon höll sig längst bak för att se till att ingen hamnade efter. Em var bra på att springa, även i sin människoskepnad, och Nadina visste att hon älskade det.

Själv avskydde Nadina att springa. Hon hade aldrig sprungit tidigare. Inte en enda gång under sitt sexhundra-sextiosexåriga liv hade hon haft någon anledning. Hon hade aldrig längtat någonstans så mycket att hon velat skynda sig dit. Hon hade aldrig stött på någon eller någonting så otäckt att hon behövt rusa ifrån det. Fram till för några månader sedan hade hon tillbringat hela sitt liv på botten av en aktiv vulkan med Belphegor den förfärande, världens mäktigaste förintelsedemon, som enda sällskap. Efter att ha växt upp med en förälder som legat bakom fyra istider och utrotat dinosaurierna hade hon svårt att ens tänka sig någonting så skrämmande att det skulle få henne att vilja fly.

Ändå sprang hon. Hon hade lovat, och hon höll alltid vad hon lovade. Även om hon, som nu, inte begrep varför. Hon förstod över huvud taget inte meningen med det de höll på med, vilket hon också hade påpekat innan springandet börjat.

– Prova, hade Em uppmuntrat henne. Du kanske kommer tycka att det är roligt.

Nadina tyckte inte att det var roligt.

Plötsligt tappade fötterna fäste. Nadina var på väg att ramla när Em fick tag i henne och med övermänsklig vighet fick dem båda att stanna upp utan att tappa balansen. Nadina tittade ner. Hon hade trampat i någonting svart och kletigt.

Em sniffade och grimaserade så att pälsen runt hennes lilla nos trycktes ihop.

– Olja, sa hon ogillande.

Det måste vara en rest från Krängelas utrustning. Den hon byggt för att skicka Chet, orangutangen hon plågat och experimenterat med, till månen. Det hade tagit dem över en vecka att plocka ner alla maskiner, stålbalkar och sladdar från taket och städa upp. De hade varit tvungna att jobba på nätterna och hoppas på att ingen människa besökte taket under dagen. Den här oljefläcken hade de tydligen missat. Nadina kände hur vreden började koka i kroppen på henne när hon tänkte på Vingelas tvilling-syster. Hon hade lurat dem, lekt med dem. Hon hade nästan haft ihjäl både Em och Ems bror Lupo, och hon hade sprutat Nadina full med elefantsömnmedel. Nadina, Silas och Vingela hade slagits mot den giriga uppfinnaren här på taket, medan Em räddade Chet. Orangutangen hade klarat sig och börjat i den lilla klass på Galgbacke-skolan som bestod av det fåtal elever som inte var spöken, de som kallade sig De oförskräckliga: skiftaren Em, Silas, en människa som kunde göra sig osynlig och Nadina själv.

Men Krängela hade kommit undan. En gång kommer våra vägar att korsas igen, tänkte Nadina, och då ska hon få det straff hon förtjänar. Det svär jag vid hettan i jordens innandöme.

– Vi måste skynda oss, sa Em. Det är inte långt kvar till stegen.

De sprang vidare, och snart stod de vid kanten på taket. Nadina tittade ner. Silas hade redan hunnit en bra bit längs brandstegen, och Vingela hade kommit ännu längre. Det var långt till skolgården nedanför.

– Han kan komma när som helst! viskade Em upphetsat.

Det fanns ingen tid att förlora. Nadina vred sig om och hoppade ner. Båda fötterna landade på en av stegens stål-pinnar och halkade genast av den.

Oljan. Under fotsulorna.

Hon famlade med händerna i luften och försökte få grepp om stegen, men den var utom räckhåll.

Nadina föll.

Hon såg asfalten rusa mot henne med sådan fart att hon förstod att vartenda ben i hennes kropp skulle krossas till flisor när hon träffade den. Hade hon varit någon annan än den hon var skulle en sådan smäll ha varit ödesdiger, men hon hade överlevt århundranden av eld, giftig luft och extrem värme. För inte länge sedan träffades hon med full kraft av en blixt utan att något värre hände än att hennes hud blev förkolnad. Hon kände sig säker på att det här fallet inte kunde döda henne.

Åtminstone så gott som säker.

Nadina stålsatte sig. Hon var fast besluten att möta asfalten med öppna ögon.

Så rycktes marken utan förvarning bort ur hennes blickfång, och istället för skolgården såg Nadina nu bara den mörka natthimlen. Hon kände de skarpa klorna genom tröjan och förstod vad som hade hänt. Em hade skiftat. Hon hade förvandlat sig till en jättefågel, gripit tag i Nadina och hejdat fallet.

Efter en mjuk sväng satte Em försiktigt ner Nadina på fötterna mitt på skolgården, landade framför henne och förvandlades tillbaka till ett elvaårigt barn. Nadina betraktade henne. Ems fingrar och tår var så korta att hennes händer och fötter nästan såg ut som tassar. Öronen var spetsiga och näsan liten och trubbig. Allt som syntes av huden – vilket var mycket nu, eftersom både tröjan och byxorna spruckit i sömmarna när hon skiftat – var täckt av päls. Em kunde skifta till den regnbågsfärgade fågelvarelse hon nyss varit. Eller till en jättevarg. När hon ville.

Nadina såg också ut som en elvaåring. Smal och blek, med ett uttryckslöst fräknigt ansikte och eldrött hår som stod rakt upp. Men hon var allt annat än ett barn. Hennes egentliga namn var Norea Azazela DeMonia Imp Naberius Abyzou. Hon var en demon, kläckt ur ett ägg som hennes förälder Belphegor den förfärande ruvat i årtusenden. Hennes människolika form hade fyllt Belphegor med besvikelse. Förintelsedemonen hade

skämts över henne och varit mer än nöjd när Vingela tagit med henne hit till den här skolan med två olika namn och med två helt olika sorters elever. På dagen hette den Algbackaskolan och var en vanlig människoskola. På natten hette den Galgbackeskolan och var full av spöken. Spöken som nu, såg Nadina, flockades i skolans fönster och tittade på dem.

– Du skiftade, sa Nadina med sin mörkt skrovliga röst.

– Ja, svarade Ems betydligt ljusare stämma. Men varför räddade du inte dig själv?

– Jag lovade att inte använda mina krafter, svarade Nadina. Det skulle bli orättvist då. Vi lovade allihop. Silas lovade att inte göra sig osynlig. Du lovade att inte skifta.

Vreden som väckts i henne på taket vid tanken på Krängela växte sig starkare. Det gjorde den alltid när hon tänkte på lögnen. Eller brutna löften, svek och förräderi. Hon tålde det inte. En eld tändes i hennes pannlob. Den lyste ut genom ögonen. Hon såg Em och skolhuset som genom ett filter av giftgröna flammor.

Em backade två steg.

– Gör det inte, sa hon. Jag skiftade bara för att hjälpa dig. Vi är vänner.

– Vänner håller vad de lovar varandra, mullrade Nadinans avgrundsrost. Inga krafter. Alla skulle ha samma chans att fly och gömma sig. Du bröt ditt löfte.

Em sa någonting mer, men Nadina hörde inte. Hon hörde bara sin egen röst entonigt mäsas på ett språk

äldre än alla andra språk, äldre än själva jorden. Varendra cell i hennes kropp kokade av energi. Allt hon behövde göra var att släppa den lös och rikta den. Hon sträckte ut vänster arm, böjde handleden i exakt rätt vinkel och började rytmiskt trycka fingertopparna mot tummen för att hitta mönstret som skulle forma verkligheten efter hennes vilja.

Asfalten under Em började smälta, bubbla och ryka. Hon ylade av smärta när hennes fötter sjönk genom den. Nadina bytte fingerposition, och asfalten stelnade med ens runt Ems anklar.

– Nu får du stanna där du är tills det är över. Det är rättvist, sa Nadina.

Nattluften fylldes av lukten av bränt hår och skällad hud.

Spökena välldes ut från skolhuset. De kom genom väggar och fönster, fast det var förbjudet att färdas genom fasta föremål under skoltid. De måste vara mycket upprörda för att trotsa rektor Vektors regler. Men så hade också Em blivit något av en idol för dem efter att ha räddat dem allihop från att förintas av Krängelas spökmagnet.

– Låt henne vara, skrek en vålnad klädd i leriga trasor.

Nadina brydde sig inte om att svara. Spöken intresserade henne inte. Inte vanliga vålnader, som den trasklädda och de dussintals andra som tillsammans med henne började bilda en ring runt Em. Inte heller de fege vampyrer som räddhågat tisslade med varandra borta vid cykelställen, eller zombierna, som stapplade ut från skolporten, eftersom de till skillnad från andra spöken saknade förmågan att förvandla sig till dimform och gå genom väggar. Inte ens de märkliga gastarna, med sina

underliga former och läten och sitt obegripliga beteende, var för henne något annat än störande irritationsmoment som hon gjorde sitt bästa för att ignorera. Det enda spöke som gjort någorlunda intryck på henne var Galgbackeskolans rektor Vektor, och det var för att Vektor en gång lyckats skaka Nadina medvetslös med sina bläckfisk-armor. Vektor hatade levande varelser, vare sig de var människor, demoner eller annat. Nadina kunde respektera rektorns styrka och kompromisslöshet, men hon föraktade de flesta av hennes övriga egenskaper. Vektor var en lögnare. Alla spöken på skolan trodde att hon var en gast. Bara Vingela, De oförskräckliga och spökläraren professor Ludze visste att hon var en förklädd vålnad. I utbyte mot att de bevarade hennes hemlighet lät Vektor dem få gå kvar i skolan, om än motvilligt. Om hon hade kunnat göra sig av med dem hade hon gjort det, och det skulle inte förvåna Nadina om det stora bläckfiskmonstret låg nere i sitt badkar i rummet i källaren och ruvade på hämnd i detta nu.

Vektor var hur som helst inte här, och inget av skolans övriga spöken utgjorde något hot mot Nadina, förutom när den mörka energi som gav henne hennes krafter var urladdad. Det var den inte på långa vägar, hon hade bara använt en bråkdel av den för att smälta asfalten.

Hon ignorerade alltså spökena, men Ems tysta grimaserande kunde hon inte vända blicken från. Det störde henne, fast det inte borde göra det. Hon ville så klart

författare

Jesper Lundqvist

Hur var det att skriva tredje delen i serien Spökskolan?

”Minst lika roligt som att skriva del ett och två! I den här historien ville jag knyta ihop olika trådar från de två tidigare böckerna. Därför dyker det upp väldigt många karaktärer – både sådana som varit med förut och sådana som bara har omnämnts – på nya och, förhoppningsvis, överraskande sätt. Det känns som att det händer lika mycket i den här boken som det gör i de båda andra tillsammans.”

Vad har varit roligt, och vad har varit klurigt, med att skriva just den här serien?

”Det är samma sak som gör det roligt och klurigt: att jag kan stoppa in precis allt jag vill. Spöken, änglar, tokiga uppfinnare – bara fantasin sätter stopp. Det är superkul att låta helt olika karaktärer träffas och interagera. Samtidigt blir det en hel del att hålla reda på. Det gäller att hålla koll så jag inte skriver något som inte stämmer med saker jag skrivit förut (jag hoppas inte jag har gjort det, men man vet aldrig).”

Första boken handlade om Silas och andra boken om Em.

På vilka sätt skiljer sig Nadina från dem?

”Nadina har levt hela sitt liv på botten av en vulkan, så hon vet väldigt lite om hur man relaterar till andra. Hon ser också väldigt svartvitt på saker och ting. Hon försöker förstå om hon är ond eller god, för hon tänker att alla är antingen det ena eller det andra. Men så enkelt är det så klart inte. En annan skillnad är att Nadina inte grubblar lika mycket som Silas och Em, hon handlar i stället.”

Tredje delen i serien
SPÖSKOLAN

Nadina hade bestämt sig. Hon skulle tillbaka till vulkanen där hon växte upp. För det är omöjligt att vara god när ens förälder är ond. Men ödet vill annorlunda och när en ängel kraschar in i skolans fönster och starka krafter börjar dra både vänner och fiender till skolan hamnar Nadina i en kamp mot klockan. Det är bara hon som kan lösa mysteriet med ängeln, och hon måste göra det innan allt och alla går under.

Del 1 och 2

